

2 november 2017.

Meditatieve bijeenkomst rond de mensen van voorbij.

De winter van M. Vasalis

De winter en mijn lief zijn heen.
Er zit een merel op het dak,
zijn keel beweegt, zijn snavel beeft
alsof hij in zichzelf sprak.

Hij luistert : uit een verre boom
klinkt als het ketsen van twee stenen
een vonkenregen van verlangen
zo luid, zo helder en zo bang.

De merel stort zich met een kreet
vol wildheid in de voorjaarsvlagen.
Ik kan het bijna niet verdragen :
mijn voorjaar en mijn lief zijn heen.

Klein van Marinus van den Berg

Je hebt maar één lichtje nodig
om het donkerste duister
te verlichten.

je hebt maar één mens nodig
om de donkerste eenzaamheid
te verlichten.

je hebt maar één woord nodig
om de beklemmendste stilte
te verbreken.

je hebt maar één hand nodig
om je aan omhoog te trekken
uit de diepste put

je hebt soms maar weinig nodig
om in je grootste nood
weer toekomst te voelen
toekomst begint klein.

Gebroken aarde van Piet van Middelaar

Ergens zal het zijn. Ooit is het geweest. Zo willen de verhalen.
Ze noemen het : Paradijs. Utopia. Grazige weide. Land van vrijheid.
Nieuwe hemel en nieuwe aarde. Land van belofte. Koninkrijk Gods.
Het verlangen naar een ongeschonden en onbesmeurde aarde
is diep ingesleten in ons en meegereisd met ons mensen.

...want alle mensen verlangen vanouds naar een idylle.

Naar die tuin waarin nachtegalen zingen.

Naar dat gebied van harmonie waarin de wereld niet vreemd tegenover de mens staat en de mens niet vreemd tegenover andere mensen.

Maar waar integendeel de wereld en alle mensen geschapen zijn uit één en dezelfde materie.

En waar het vuur dat in de hemel brandt, hetzelfde is als het vuur dat in de menselijke ziel brandt.

Misschien is dit verlangen, dat als een weemoedig en bijna melancholisch levensgevoel aanwezig kan zijn in het bestaan van mensen, ook te vertalen met het woord heimwee.

Heimwee is een diep gevoel van ontheemding.

Een oeroud verlangen naar de eigen, oude vertrouwde en veilige grond.

Een heimelijk verdriet om dat wat hier en nu niet is maar daarginds.

Heimwee heeft een mens omdat het land waar hij nu is,

omdat de situatie waarin hij nu verkeert hem nog vreemd is.

Omdat de familie, de vrienden die hem nastaan hem ontbreken.

Heimwee voelt als een knagende, verborgen pijn voortkomend uit een gemis.

Uiteindelijk ontstaat heimwee misschien wel omdat we ons niet kunnen verzoenen met onze vergankelijkheid en sterfelijkheid,

met het feit dat we niet eeuwig op aarde wonen.

Ons bestaan is een gebroken bestaan en het paradijs is ver te zoeken.

We hebben weet, godgeklaagd, van breuken en barsten.

Van scheuren en scherven. Van orkanen en vernietigend vuur.

Van steenslag en overstromingen.

Ondraaglijke beelden.

Verborgen en ongekende krachten barsten soms open.

Soms in de aarde en soms tussen mensen op deze aarde.

In een wankel bestaan leven wij voort, vergankelijk en kortstondig.

Tegelijk dragen we oude verhalen mee en dromen we van die tuin

waar nachtegalen zingen.

Heimwee knaagt omwille van wat ooit was en tegelijk vertroosten ons de dromen.

In de gebroken aarde te midden van alle scheuren kunnen we dromen

dat de verhoudingen geheeld zijn, dat de lucht zuiver is,

het water schoon, de natuur groen en de vervreemdingen opgeheven.

We kunnen onze dromen dromen dat het leven paradijselijk mooi is.

Er zijn verhalen overgeleverd van hoe het ooit eens was

en hoe het weer ooit zou kunnen zijn.

We hebben onze herinneringen.

En onze dromen, van die tuin waar nachtegalen zingen.

Wij lopen vooruit van Huub Oosterhuis

Wij lopen vooruit

op wat nog niet is.

Wij spelen in op uw toekomst.

Zeggen en zingen :

alles is goed wat Gij hebt gemaakt.

Langzaam en moeizaam

in hoop en vrees
werken wij Uw belofte uit,
bouwen wij aan een stad van vrede.
De nieuwe schepping waar Gij ons licht zijt
alles in allen.
Eeuwige,
geef ons de kracht daartoe,
breng ons
tot een gelukkig einde.